

там вам воюється з Москалями...

ГРИЦЬКО: Та несогірше. Тільки... голод великий, он що...

ГАНДЗЯ: Справді?

ГРИЦЬКО: Та ж певно... Ось ми поїли весь хліб і тепер беремося вже за шкуру, черевики, ремені, чоботи, сі-
дла.

ГАНДЗЯ: Господи! Якто. Так таки їсьте, черевики...?

ГРИЦЬКО: Ну, так ні! Варені черевики. Кілки цвяшки й
"брензолі" йдуть на бік. Опісля дають трохи перцю й...

ГАНДЗЯ (поцмокує здива): І весь час вас отим годують?

ГРИЦЬКО: Де там! Їе все тільки в скоромні дні. В пісні
дістаємо тільки вербову юшку зі свербиусом... А на
друге трохи макухових галушок...

ГАНДЗЯ: І не хорують люде од цього?

ГРИЦЬКО: Нема коли... По другому — звикають по тро-
хи... Найгірше, розуміється, привикнути нашому бра-
тові до юшки з ременів...

ГАНДЗЯ: Бр...р...р...р.! Вже ліпше заспівайте щось...

6. Я В А .

ЯНДРУХ (іде нишком звідтіль, відки надійшла Гандзя й
зупиняється дещо позаду колоди. Заложив руки за спину
й мовчки з легкою посмішкою дивиться, то на Грицька,
то на Гандзю. Вони не закримічують його).

ГРИЦЬКО: Приказ! (Співає настроєво):

“Маєва нічка, леготом дише
Ген співа соловейко,
Пісня кохання...

(уриває раптом, бо закримітив Яндруха. Дивиться ці-
каво на нього).

ГАНДЗЯ (що не бачить ще Яндруха): Чого-ж ви стали?
Співайте ж далі...

ГРИЦЬКО: Добре... добре... Тільки я дуже цікавий, чою
хоче той бовдур, що став над нами й вибалушив бань-
ки наче зроду не бачив людей..?

ГАНДЗЯ: Який бовдур? Де? (Оглядається). А.... а.. а....
(Підстрибує з колоди). Ти тут чого?

ЯНДРУХ (посьміхається злобно й мовчить. Гойдається
навшпиньках). Гм... Гм...

ГРИЦЬКО (підводиться з колоди): Угм... Ти тут чого?
(Голосно).

ГАНДЗЯ: Цитьте... Це мій чоловік...